

будь яку відраду? Чи застану і почую хоть одно слово приязне? Мабуть ні!... Нема кажуть Джери хати... Нема хати... хати нема! Джеря є, є! Він отут стоїть коло тої хати, на тім подвір'ю, на котрім ви, їй до розуму дійшов! На тих стежках, що далими ногами бігав, як весняне сонічко... щебетав до своїх родичів добрих весело. Колиж то було? Тоді як був молодий!... А тепер? Подивитись, де колись все гарно цвило, садок, деревинка кожда, тепер все старе, поссхле. мабуть разом зі мною доживає свого віку. Гі знаку нема з тої щасливої групи, під котрою вперве я почув голос людини зі щирим ангельським серцем! А шні я стою старий, спорохнавілий пенюк. На тім місци, де колись дужа рука обробляла лани, робила на всіх ледарів, дармоїдів. Стою отут, їй дожидаю! Чого?... Того, щоб в хату приймили, їй дали хоть спокійно кости зложити на рідній землиці! В мене нема вже житя! Все померло, все померло, і сліду не стало! Марно перегоріло, їй перетліло се жите, і зіставсь тільки попіл, доки його не забере свята земля. Чи приймуть же старого немічного, нездібного до всякої роботи? Може їй на поріг не пустять. Скажуть: їди з відки прийшов! Ох, ох, ох! А може? Може рідна дитина, не буде цуратись батька! Може ще їй врадують ся, що побачила? Може... Ох... піду в хату, що вже буде... з хати ж не виженуть зараз. (пускає йти).